

■ Procesrecht algemeen

Jurisprudentie

Rb. Almelo 18 juni 2010, LJN BM8532, NJ 2010, 286

Het betreft hier een derdenbeslag op de AOW-uitkering van 'eiser'. De crediteur ('gedaagde') heeft in mei 2001 executoriaal derdenbeslag laten leggen op de AOW-uitkering. Op het moment van het derdenbeslag woont eiser in België, daardoor geldt er geen beslagvrije voet op basis van 475e Rv.

In januari 2009 heeft eiser bij de voorzieningenrechter van deze rechtbank gevorderd alsnog per 30 september 2008 een beslagvrije voet vast te stellen, wegens zijn verhuizing naar Nederland. Bij vonnis van 9 februari 2009 is deze vordering afgewezen, omdat eiser onvoldoende aannemelijk had gemaakt dat hij naast zijn AOW-uitkering geen andere inkomsten had. Ook in hoger beroep wordt de vordering van eiser afgewezen, aangezien hij niet voldoende aannemelijk had gemaakt dat hij in Nederland woonachtig is. Er is geen cassatie ingesteld.

Eiser vordert nu bij de voorzieningenrechter van de Rechtbank Almelo onder meer opheffing van het derdenbeslag tot de beslagvrije voet. Ter onderbouwing voert hij onder meer aan dat hij sinds september 2008 in Nederland woont en dat hij vervolgens per december is verhuisd naar een ander adres in Nederland. In dezelfde maand stelt hij verhuisd te zijn naar het derde adres in Nederland.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft eiser zijn woonplaats in Nederland niet voldoende aannemelijk gemaakt. Nagenoeg alle van de door eiser op dit punt overgelegde stukken zijn direct te relateren aan inschrijvingen in de GBA. De rechtbank overweegt dat de inschrijvingen in de GBA op de door eiser genoemde adressen niet doorslaggevend zijn voor de vraag

of hij op deze adressen woonachtig is/was. Informatie uit de GBA levert immers geen dwingend bewijs op, maar kan slechts bij onduidelijkheid een aanwijzing vormen voor de werkelijke woonplaats van iemand. Gelet hierop en het feit dat eiser in de onderhavige procedure bevestigt dat hij ten behoeve van zijn bankrekening een postadres heeft in België en de zorgverzekeraar onder andere met hem correspondeert via een Belgisch e-mailadres, is de voorzieningenrechter van oordeel dat eiser geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangedragen waardoor eiser voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zich relevante nieuwe feiten voordoen waarmee het gerechtshof te Arnhem bij het arrest van 20 oktober 2009 geen rekening heeft kunnen houden.

HR 11 juni 2010, LJN BL8504

Multi Onderhoud legt op 22 september 2004 conservatoir beslag op een aan eiser in cassatie ('eiser') in eigendom toebehorende woning. In de daaropvolgende procedure wordt de vordering van Multi Onderhoud waarvoor zij beslag heeft gelegd, toegewezen. Het vonnis, d.d. 1 juni 2005, wordt echter niet aan eiser betekend, waardoor het niet overgaat in een executoriaal beslag. Mogelijke oorzaak die hieraan ten grondslag ligt, is het feit dat Multi Onderhoud met ingang van 28 april 2005 is opgehouden te bestaan en de onderneming met ingang van diezelfde datum is opgeheven.

Eiser start een kort geding ter opheffing van het conservatoir beslag. Zij dagvaardt Multi Onderhoud en de laatst geregistreerde bestuurder van Multi Onderhoud ('bestuurder'). De voorzieningenrechter verleent verstek tegen Multi Onderhoud en verklaart eiser niet-ontvankelijk in haar vordering jegens Multi Onderhoud, omdat de vennootschap niet meer bestaat.

De vordering jegens de bestuurder wordt eveneens afgewezen. Eiser gaat tegen het vonnis in kort geding in hoger beroep. Ook in appel wordt

verstek verleend tegen Multi Onderhoud. Nu wordt eiser niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering jegens de bestuurder. De vordering jegens Multi Onderhoud wordt afgewezen op grond van de overweging dat niet is gebleken dat voldaan is aan het bepaalde in artikel 705 lid 2 Rv ter opheffing van het conservatoir beslag. Het hof oordeelt dat op grond van het bepaalde in artikel 705 lid 2 Rv het conservatoir beslag dient te worden opgeheven indien summierlijk van de ondeugdelijkheid van het door de beslaglegger ingeroepen recht blijkt. Zoals hiervoor reeds is overwogen, staat de vordering van Multi Onderhoud tussen de partijen vast. De opheffing van het voor die vordering gelegde conservatoir beslag ligt daarom niet voor de hand, ook niet in de onderhavige situatie waarin Multi Onderhoud nog niet is overgegaan tot betekening van het vonnis waarin de vordering is vastgesteld.

Tegen het arrest stelt eiser met succes cassatie in. Op de voet van het in hoger beroep van overeenkomstige toepassing zijnde art. 139 Rv diende het hof de vordering van eiser jegens Multi Onderhoud toe te wijzen, tenzij deze hem onrechtmatig of ongegrond voorkwam. Het hof, dat niet heeft beslist dat de vordering hem onrechtmatig of ongegrond voorkomt, maar alleen dat opheffing 'niet voor de hand ligt', heeft aldus de vereiste maatstaf miskend. Gelet op de, onbestreden gebleven, gemotiveerde stellingen van eiser dat zij een zwaarder wegend belang hebben bij opheffing van het beslag dan Multi Onderhoud bij handhaving daarvan en dat het in hoge mate onaannemelijk is dat het vonnis van 1 juni 2005 geexecuteerd zal worden, waardoor het laten voortduren van het beslag jegens hen onrechtmatig is, had het hof de vordering tot opheffing van het onderhavige, naar zijn aard met het oog op latere executie gelegde, conservatoir beslag dienen toe te wijzen. De door het hof bij zijn afwijzing van de vordering betrokken omstandigheden dat de vordering

waarvoor beslag is gelegd vaststaat, dat de vennootschap nog bestaat en dat eisers aan de veroordeling niet hebben voldaan, maken dat niet anders. Die omstandigheden brengen immers niet mee dat de vordering tot opheffing van het beslag onrechtmatig of ongegrond is.

HR 9 juli 2010, NJ 2010, 403

In deze zaak staat de vraag centraal of een beroep op het ontbreken van belang bij hoger beroep gekwalificeerd dient te worden als principaal of als exceptief verweer, in de zin van art. 128 lid 3 Rv (op grond van art. 353 Rv van overeenkomstige toepassing). Het belang van het antwoord op deze vraag is gelegen in het feit dat een appelland dergelijk verweer op straffe van verval uitsluitend ten principale kan aanvoeren indien het verweer als exceptief verweer dient te worden aange merkt.

Partijen in deze zaak, Electronic USA (in eerste instantie tezamen met haar dochter Electronic B.V.) (eiseres tot cassatie), en Engineering (verweerster in cassatie) strijden om de vraag welke van hen gerechtigd is tot het voeren van de aanduiding 'EDS' als merk en handelsnaam. In eerste aanleg wordt de vordering van Electronic USA en Electronic B.V. toegewezen: Engineering wordt bevolen het gebruik van de handelsnaam en het merk EDS te staken en gestaakt te houden. Hiertegen heeft Engineering hoger beroep ingesteld, doch heeft daarbij slechts Electronic USA gedagvaard. Tegen Electronic B.V. is te laat hoger beroep ingesteld, waardoor het vonnis jegens haar in kracht van gewijsde is gegaan.

In appèl voert Electronic USA het verweer dat Engineering niet-ontvankelijk is in haar vordering, aangezien Electronic B.V. had moeten worden gedagvaard. Dit verweer staat bekend als de *exceptio plurium litis consortium* en is eerst bij akte na comparitie ingesteld. Het verweer slaagt. Gelet op de noodzaak dat de beslissing ten aanzien van de rechtsverhouding in geschil ten aanzien van Engineering, Electronic USA en Electronic B.V. in dezelfde zin luidt, kan de procedure niet in hoger beroep uitsluitend tegen Electronic USA worden voortgezet. Bij gebrek aan belang wordt Engineering niet-ontvankelijk verklaard

in het door haar ingestelde hoger beroep. Het verweer op het ontbreken van belang bij hoger beroep was reeds bij memorie van antwoord ingesteld.

Engineering gaat tegen het arrest in cassatie. Zij betoogt dat het verweer van Electronic USA op de exceptie een exceptief verweer is en derhalve te laat is ingesteld. De Hoge Raad oordeelt dat het door het hof gehonoreerde verweer geen exceptief, maar principaal verweer is. De door Electronic USA bepleite niet-ontvankelijkheid van Engineering is immers niet een gevolg van toepassing van regels van zuiver processuele aard, maar het gevolg van een inhoudelijke beoordeling van het belang van Engineering bij haar rechtsvordering jegens Electronic USA. Het gaat derhalve om een inhoudelijke beoordeling van de rechtsbetrekking in geschil. Dit betekent dat geen sprake is van een exceptie als bedoeld in art. 128 lid 3 Rv en dat het hof het verweer mocht beoordelen, ook als dat niet uiterlijk bij memorie van antwoord naar voren was gebracht.

Literatuur

J.C.J. Wouters, 'De aanvang van de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW', WPNR 2010-6852, p. 603-613

De Hoge Raad heeft in zijn arresten van 9 oktober 2009 en 9 juli 2010 concrete invulling gegeven aan eerdere rechtspraak. De rol van het ontstaan van de schade wordt echter in de arresten verschillend uitgewerkt. Ook aandacht voor het beroep op rechtsdwaling en de vraag of een benadeelde een onderzoeksplicht heeft.

T.A. van Dijk, 'Non-conformiteit en de "onvoorzichtige" koper', JutD 2010-15, p. 21-24

Op 21 mei 2010 heeft de Hoge Raad een arrest gewezen waarin de invloed van een 'onvoorzichtige' koper op het aannemen van non-conformiteit centraal stond (LJN BL8295). De Hoge Raad geeft in het arrest aan dat de omstandigheid dat koper bekend was of redelijkerwijs bekend had moeten zijn met de afwezigheid van een bepaalde eigenschap mede bepalend is voor de vraag welke eigenschappen een koper op grond van de overeenkomst

mocht verwachten. In dit artikel wordt nader ingegaan op het wettelijk kader van non-conformiteit zoals geregeld in artikel 7:17 e.v. BW. Na een korte behandeling van de casuspositie en het arrest, zal vervolgens in het commentaar nader worden stilgestaan bij de onderzoeksplicht van de koper en een enkele aanbeveling voor de praktijk worden gedaan.

D. Snoo, 'Naar één register voor NMI mediators', Tijdschrift Conflictmanagement 2010-5, p. 9-11

Op 2 juni 2010 heeft het NMI-bestuur een tweetal besluiten op hoofdlijnen genomen over de toekomstige inrichting van het NMI-register. In dit artikel geeft de auteur een overzicht van deze besluiten.

Concept Wetsvoorstel (Ministerie van Justitie), Concept-wetsvoorstel elektronische indiening dagvaarding, Recht.nl, 24 juli 2010

Een civiel geding is aanhangig vanaf het moment van dagvaarden. Thans dient het oorspronkelijk exploit van dagvaarding te worden overgelegd aan de griffie, ter voorkoming van het verval van de aanhangigheid. Dit brengt met name bij bulk-incassozaken een zware papieren last met zich mee. Door de mogelijkheid te creëren een afschrift van de dagvaarding elektronisch in te dienen, wordt deze last verlicht. De wijze waarop indiening dient plaats te vinden, alsmede de regels die aan de betrouwbaarheid en vertrouwelijkheid van het indienen worden gesteld, zullen bij AMvB nader worden bepaald.

G.J. Meijer & H.A.M. van Roessel, 'Enige beschouwingen over goede mannen naar billijkheid - Deel II', TvA 2010-3, p. 75-82

De auteurs gaan in dit tweede deel in op de vraag of 'goede mannen naar billijkheid' inderdaad (onbeperkt) mogen afwijken van dwingend recht, dit in het licht van het bepaalde in art. 7:902 BW, waarop in dit opzicht wel een beroep wordt gedaan. Voorts zullen ze ingaan op de vraag of de billijkheidsmaatstaf nog wel bestaansrecht heeft, op de vraag of de 'billijkheid' in de billijkheidsmaatstaf een objectief dan wel subjectief begrip vormt alsmede op de vraag of 'goede mannen naar billijkheid' mogen afwijken van be-

palingen in de overeenkomst tussen partijen. Tot slot zal aan de hand van jurisprudentie en arbitrale jurisprudentie worden gezien op welke wijze de billijkheidsmaatstaf in de praktijk wordt toegepast.

M. de Hoorn, 'De rechter als conflictmanager; een experiment uit de praktijk', *Tijdschrift voor mediation en conflictmanagement* 2010-2, p. 12-21

Een rechter als conflictmanager lost bij voorkeur zelf geen conflicten op. Hij of zij onderzoekt alleen of er achterliggende problemen zijn, die waarschijnlijk volledig buiten beeld blijven bij een vonnis. Als dit het geval is, dan koppelt de rechter de diagnose terug naar partijen en laat partijen nadenken over de vervolgstappen, op een vergelijkbare wijze als een arts een patiënt in behandeling heeft.

CMS Derks Star Busmann

P.G. Knoppers

Verbintenissenrecht/ consumentenrecht

Jurisprudentie

HR 11 juni 2010, L/JN BL8297

In cassatie wordt de toepassing door het hof van artikel 6:89 BW, de protestplicht, beoordeeld. Op 6 augustus 1999 heeft eiser zijn gehele vermogen overgeboekt naar een geld- en effectenregeling bij verweerster. Verweerster trad op als beleggings-/vermogensadviseur en uitvoerder van transacties van eiser. Vanaf dat moment daalt het vermogen in de beleggingsportefeuille fors. In oktober 2000 verzoekt eiser daarom ook om een andere adviseur bij verweerster. Het vermogen blijft echter dalen. Eiser onttrekt zelf ook geld aan zijn rekening. In drie jaar tijd was nog een kwart van het oorspronkelijke vermogen over. Eiser heeft daarop haar beleggingsportefeuille geliquideerd.

In december 2003 heeft eiser een klachtbrief verzonden aan verweerster. In kort geding heeft eiser een vordering tot schadevergoeding ingesteld wegens onzorgvuldige advisering van verweerster. Verweerster heeft dit betwist en heeft onder meer een beroep gedaan op artikel 6:89 BW. De rechtbank heeft het

verweer gegrond geacht. In hoger beroep heeft het hof het verweer van eiser verworpen.

In cassatie wordt geklaagd over de toepassing door het hof van artikel 6:89 BW. Artikel 6:89 BW bepaalt dat de schuldeiser zich achteraf niet meer op een gebrek kan beroepen als hij niet binnen bekwame tijd nadat hij het gebrek heeft ontdekt of redelijkerwijs had moeten ontdekken, bij de schuldenaar hierover heeft geprotesteerd. Voldoet de schuldenaar niet aan de klachtplicht, dan verliest hij dus ieder verweer ter zake van de tekortkoming.

Om de vraag of voldaan is aan de protestplicht te beantwoorden moet eerst worden vastgesteld op welk moment eiser verweerster daadwerkelijk op de hoogte heeft gesteld van zijn bezwaren tegen de dienstverlening van verweerster.

De rechtbank oordeelt dat eiser verweerster pas bij klachtbrief van december 2003 op de hoogte heeft gesteld van zijn bezwaren. Voor die tijd heeft eiser naar oordeel van de rechtbank geen concrete bezwaren naar voren gebracht. Het hof neemt deze vaststelling over in appèl. De e-mails en gespreksverslagen van vóór die periode duiden volgens het hof niet op concrete bezwaren, maar enkel op geuite teleurstelling en onvrede. Naar oordeel van het hof kan het op zichzelf staand feit dat eiser in oktober 2000 heeft verzocht om een andere adviseur niet worden aangemerkt als een concludente klacht of protest tegen de dienstverlening van verweerster. De rechtbank en in navolging het hof oordelen dat eiser verweerster onvoldoende heeft geïnformeerd omtrent haar klachten over de dienstverlening.

De Hoge Raad verwierpt dit oordeel. Uitgangspunt van de protestplicht is dat deze gelet op artikel 3:37 BW vormvrij is. De ratio van artikel 6:89 BW is dat de schuldenaar wordt beschermd doordat hij erop mag rekenen dat de schuldeiser met bekwame spoed onderzoekt of de prestatie aan de verbintenis beantwoordt en, indien dit niet het geval blijkt te zijn, zulks, eveneens met spoed aan de schuldenaar meedeelt (Parl. Gesch. Boek 6, p. 316-317). De Hoge Raad stelt dat, gezien deze ratio, niet met een enkele medede-

ling aan de wederpartij dat de prestatie achterwege blijft kan worden volstaan.

Rb. Rotterdam 3 juni 2010, L/JN BM6735

In deze zaak geeft de Rechtbank Rotterdam uitleg over het begrip 'in de uitoefening van een beroep of bedrijf' bij de bemiddeling in hypotheek in de zin van de Wet op het financieel toezicht ('Wft') en de Invoerings- en aanpassingswet Wft (waarin de ingetrokken Wet financiële dienstverlening ('Wfd') geïncorporeerd is). De Wfd noch de Wft geeft een concrete definitie van dit begrip.

Eiser is van 2002 tot 2006 actief geweest als zelfstandig financieel adviseur. Vanaf januari 2006 is hij gaan werken voor een externe opdrachtgever als opleider/trainer. Tot 31 december 2006 had eiser ook een lopende samenwerkingsovereenkomst met SBF Assurantiën B.V. ('SBF'). In 2006 heeft eiser bemiddeld in hypotheek voor collega's en vrienden. Zijn werkzaamheden waren gericht op het als tussenpersoon tot stand brengen van overeenkomsten inzake financiële producten, namelijk hypothecaire leningen en overlijdensrisicoverzekeringen, tussen consumenten en aanbieders. Eiser verrichtte deze werkzaamheden zonder een daartoe vereiste vergunning. Voor het bemiddelen heeft hij gebruik gemaakt van de lopende samenwerkingsovereenkomst met SBF.

De stichting Autoriteit Financiële Markten ('AFM') heeft een onderzoek ingesteld naar eisers activiteiten op het terrein van vermogensbeheer. Als gevolg daarvan heeft AFM een bestuurlijke boete opgelegd wegens overtreding van artikel 10 van de Wfd. Ingevolge dit artikel is het verboden in of vanuit Nederland een financiële dienst te verlenen zonder daartoe van de toezichthouder een vergunning te hebben verkregen. AFM legt een boete op op grond van de ingetrokken wet, de Wfd, omdat de Wfd in het geval van eiser nog steeds geldt. Uit artikel 7 van de Invoerings- en aanpassingswet Wft volgt dat de toezichthouder na inwerkingtreding van de Wft (op 1 januari 2007) tot drie jaren na de dag waarop de overtreding is begaan (2006) een bestuurlijke boete

kan opleggen ter zake van overtreding van een voorschrift gesteld bij of krachtens de Wfd.

Om te oordelen of eiser inderdaad artikel 10 van de Wfd heeft overtreden, stelt de rechtbank eerst vast of de Wfd überhaupt van toepassing is. Artikel 2 van de Wfd bepaalt dat de Wfd geldt in het geval van financiële diensten die worden verricht *in de uitoefening van een beroep of bedrijf*.

De term 'in de uitoefening van een beroep of bedrijf' is niet gedefinieerd in de Wfd. In de artikelsgewijze toelichtingen bij de Wfd en de thans geldende Wft is evenmin ingegaan op de betekenis van de term 'in de uitoefening van een beroep of bedrijf', maar blijkens de toelichting bij artikel 1:1 van de Wft in de Vierde nota van wijziging is deze term ontleend aan de Wfd (*Kamerstukken II 2005/06, 29 708, nr. 19, p. 356–357*). Dienaangaande is in de toelichting gesteld dat in het merendeel van de gevallen eenvoudig zal zijn vast te stellen dat sprake is van 'in de uitoefening van een beroep of bedrijf' en dat in andere gevallen de specifieke omstandigheden van belang zijn bij de vaststelling of sprake is van professionele dienstverlening. Aanknopingspunten kunnen onder andere zijn de wijze waarop degene die een financiële dienst verleent zich aan de buitenwereld presenteert, de omstandigheid dat de dienstverlening niet slechts incidenteel plaatsvindt of het feit dat degene die de financiële dienst verleent een beloning voor zijn diensten ontvangt van de cliënt zelf of een derde, aldus deze toelichting.

Van belang was dat de betrokkene, evenals eiser, gebruik maakte van zijn zakelijke contacten en de vertrouwensrelatie die daarbij was ontstaan. Daarmee was het beleggen door betrokkene onlosmakelijk verbonden met zijn advisering met betrekking tot de hypotheekverstrekking. Dat de activiteiten werden verricht buiten de normale kantooruren werd niet van belang geacht. Eiser heeft provisie ontvangen in verband met het in 2006 bemiddelen voor vier personen ten behoeve van hypotheekverlening en tevens voor werkzaamheden met betrekking tot zijn eigen hypotheek. Daarbij heeft hij gebruik gemaakt van de toen

nog lopende samenwerkingsovereenkomst met SBF. Naar het oordeel van de rechtbank staat vast dat eiser het in artikel 10 Wfd neergelegde bemiddelingsverbod, voor wat betreft de relevante periode van januari 2006 tot en met december 2006, heeft overtreden. De conclusie dat de eiser heeft onderbemiddeld in de uitoefening van beroep of bedrijf zonder de daartoe vereiste vergunning leidt tot overtreding van artikel 10 van de Wfd. De AFM heeft de boete terecht opgelegd.

HR 9 juli 2010, L/JN BM3868

Het betreft hier een geschil over de kwalificatie van een aandelenlease-overeenkomst. Eiser heeft een aandelenlease-overeenkomst gesloten met Dexia. De aandelenlease-overeenkomst betrof in essentie een overeenkomst waarbij de klant geld leent van Dexia waarmee de klant aandelen in bedrijven kocht. De aankoop vindt plaats in drie, in hoeveelheid gelijke tranches: de eerste ten tijde van het sluiten van de koop, de tweede na een jaar, de derde na twee jaar. De aankoopkoers van de tweede en de derde tranche is gelijk aan de aankoopkoers van de eerste tranche. Dexia sluit in verband hiermee een optie met een derde. Dexia is rechthebbende op de aandelen, totdat de klant de lening heeft afgelost. De klant betaalt maandelijks rente over het geleende bedrag. De looptijd van de overeenkomst is drie jaar. Aan het einde van de looptijd heeft de klant de keuze tussen 1) verlenging van de overeenkomst, 2) uitlevering van de aandelen tegen aflossing van de lening en 3) verkoop van de aandelen onder verrekening van de verkoopprijs met de lening. Na deze verrekening kan er een surplus zijn dat wordt uitgekeerd aan de klant, of een restschuld die moet worden afgelost door de klant. In de praktijk kiezen bijna alle klanten voor verkoop van de aandelen (variant 3).

Dexia heeft betaling gevorderd van eiser op grond van de overeenkomst. Het gaat in de kern om de beantwoording van de vraag of de tussen partijen gesloten aandelenlease-overeenkomst onder de naam 'Winstverdriedubbelaar' moet worden beschouwd als koop op afbetaling. Indien dat het geval is, is er sprake van een huurkoopovereenkomst waarvan de echtgenote van

eiser met succes de nietigheid heeft ingeroepen op grond van artikel 1:88 lid 1 onder d BW.

De rechtbank oordeelde dat de aandelenlease-overeenkomst niet is aan te merken als een huurkoopovereenkomst en dat het beroep op nietigheid wordt verworpen. In hoger beroep oordeelde het hof dat de overeenkomst niet kan worden aangemerkt als een koop op afbetaling en daarom evenmin als een huurkoopovereenkomst, zodat de echtgenoot van de eiser geen nietigheid op grond van artikel 1:88 lid 1 onder d BW kan inroepen. Het hof stelt dat het feit dat de eiser het risico droeg van waardedaling en -stijging niet voldoende is om aan te nemen dat eiser vanaf voorwaardelijke bijschrijving van de aandelen op zijn naam in de administratie van de bank, ook het genot van die aandelen had.

De Hoge Raad oordeelt dat de omstandigheid dat uit de overeenkomst voortvloeit dat de eiser naast het genot van alle baten van de aandelen (waaronder de dividenden) genoot, ook alle waardeveranderingen voor zijn rekening en risico waren, voldoende is om aan te nemen dat er sprake is van een huurkoopovereenkomst. De genotverschaffing valt aan te merken als een aflevering op basis van huurkoop, artikel 7A:1576h BW. Het feit dat de dividenden van eiser werden verrekend met de Dexia verschuldigde premies doet hier niet aan af.

Literatuur

M. Zilinsky, 'Boek 10 BW: Vertegenwoordiging, verbintenissen uit overeenkomst en verbintenissen uit andere bron dan overeenkomst (art. 10:125, 10:153-10:156 en 10:157-10:159 BW)', *WPNR 2010-6851*, p. 577-581

De auteur bespreekt de bepalingen uit het wetsvoorstel voor Boek 10 BW voor vertegenwoordiging, verbintenissen uit overeenkomst en verbintenissen uit andere bron dan overeenkomst.

H. Gommer, 'Afspraak is afspraak, of toch niet?', *WPNR 2010-6851*, p. 585-590

De vraag die in deze bijdrage centraal staat is: Moeten feitelijke omstandigheden contractuele afspraak

ken corrigeren? Met rechtspositieve middelen is het lastig een antwoord te geven op deze vraag. De Hoge Raad motiveerde haar keuze in twee casus nauwelijks. In dit artikel wordt gezocht naar een onderbouwing op biologische grondslag.

L.W. Kelterman, 'Is art. 3:260 lid 3 BW nog houdbaar?', WPNR 2010-6851, p. 590-593

In deze bijdrage stelt de auteur de houdbaarheid van art. 3:260 lid 3 BW, dat een authentieke volmacht bij hypotheekverlening voorschrijft, ter discussie.

CMS Derks Star Busmann

P.G. Knoppers
